

SZÁSZRÉGEN 'ES VIDÉKE

KULTÚRA •
EGYHÁZ •
KÖZÉLET

XVIII. évfolyam 12. (214.) szám, 2016. december

Áldott, békés karácsonyt!

A Szászrégen és Vidéke szerkesztősége
örömben gazdag,
békés karácsonyi ünnepeket kíván
minden kedves olvasójának,
a lap támogatóinak,
a Népújság és az Impress kiadó,
valamint az I. I. Mureşan nyomda
munkaközösségének!

Csillag

Kigyulladt egy fényes csillag
Betlehem sötét égén –
Ha bennem is kigyulladhat,
Attól leszek boldog én.

BARICZ LAJOS PLÉBÁNOS

Mentsd meg a karácsonyt!

Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt!
Nekünk már nincs hozzá erőnk.
Mi vásárolunk és rohanunk,
kis csomagokat készítünk,
karácsonyfákat díszítünk,
és énekeljük: „Csendes éj”.
De a titok,
Isten Fiának titka,
hogy emberré lett értünk,
gyakran csak szirupos érzélgés, dekoráció.
Jézusom, a mi bűnünk is,
hogy ezt az ünnepet elborítják a reklámhegyek.
Mi tudjuk,
kinek jár karácsonyi üdvözet és kötelező ajándék,
mindenki tudja.
De meg akarunk szabadulni végre
a vásárlási és ajándékozási görestől.
Szent ünnepet akarunk ülni,
amelyen nem az a mérték: ki mennyit ad.
Jézusom, segíts,
nehogy elsüllyesszük egészen,
mit jelent ez az ünnep,
segíts, hogy ne csak télapók legyünk.
Segíts, hogy az adventi hetekben
a lelkünkbe nézzünk.
Segíts, hogy az Útra visszatérjünk,
s elinduljunk megint.
Csak így lesznek az ajándékok
jeleivé a szeretetnek –
mint megannyi tükre a Te Szeretetednek.
Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt!
Ments meg minket!
Ezért vállaltál embersorsot.

PAUL ROTH

Gyermekek karácsonya

Hóféhér karácsony

Hóféhér karácsony, mindjárt itt vagy. Várva várlak örömmel, boldogsággal. Várlak, mert felvidítasz, mert erőt adsz. Te szép Karácsony, nagyon szeretlek téged, mert hóféhér takaróval borítasz be minket. Szeretlek én azért, mert együtt a család, mert ünnepelünk, mert ajándékot bontogatunk, ajándékot adunk. Családok, barátok ünnepelnek. Szeretlek, mert megszületett a kis Jézus. Ha ajándékot kapok, boldog leszek, mosolyt csal a szemembe. Ajándékot szeretek adni, mert adni jó. De az öröm, a boldogság, a szeretet, a családi harmónia nem a drága ajándékokban rejlik. A karácsony a szeretetről szól.

Áldott, békés karácsonyt kívánok mindenkinek!

**Baroti Barbara, V. B osztály,
Petru Maior Műszaki
Középiskola**

A karácsony a szeretet ünnepe

A karácsony egy gyönyörű ünnep, a szeretet ünnepe. Igaz, vannak olyan emberek, akiknek csak az ajándék miatt fontos ez a nap. Számomra az a fontos ebben az ünnepben, hogy megszületik Jézus. Az ajándékozás csak szokásos dolog, de a Messiás születése egy tényleges esemény. Ilyenkor a család egybegyűl, és együtt mennek el a templomba, ahol megünneplik Krisztus születését. Ezután az ünnepelés otthon folytatódik, melynek

fénypontja a karácsonyfa. Szeretet és békesség honol ilyenkor a családban. Ez a legfontosabb ebben az ünnepben. Természetesen a betlehemezés és az ajándékozás is fontos, de ezek csak a szokás dolgai.

Karácsonykor ünnepelünk, / Hálás szívvel énekelünk, / Örülünk a Messiásnak, / Ki vigyáz ránk alászan.

**Sándor Tihamér, VII. B osztály,
Petru Maior Műszaki Középiskola**

A karácsony

A karácsonyt azért szeretem, mert a legszebb ünnep. Jézus születését ünnepeljük. Szeretem a karácsonyt azért is, mert összegyűl a család és együtt ünnepel. A karácsonyfa körül ülve izgatottan várjuk a csomagok kibontását. Szeretek ajándékot kapni, de adni is. Ké-

szíteni is szoktam kézzel kész ajándékokat, amiket elajándékozok. De igazán az az öröm számomra, ha adni tudok ajándékokat, nem csak kapni.

**Kolcsár Beáta, III. B osztály,
Petru Maior Műszaki Középiskola**

Miért szeretem a karácsonyt?

Közeledik a karácsony. Lassan mézeskalács illata tölti be a házat. Már alig várom, hogy közösen süsünk mézeskalácsot, mert ilyenkor eljön a nagymamám is. Miközben díszítjük az illatos mézespogácsákat, karácsonyi dalokat énekelünk.

Szeretem, hogy karácsony előtt, az advent időszakában minden este karácsonyi történeteket olvasunk. Ilynkor kedvesebbek az emberek egymáshoz, minden ember megváltozhat, még a legrosszabb is, azért, mert a karácsony a szeretet ünnepe. Karácsonykor megyünk a templomba és a pásztorjáték után elénekeljük a Mennyből az angyalt.

Karácsonykor az emberek szeretnek ajándékot kapni. De ajándékot adni jobb, mint kapni, mert örömet szerezhetsz másoknak, s ettől saját magad is boldog vagy. Karácsony este a legcsodálatosabb, mert együtt vagyunk és nagyon jó a karácsonyfa fényei alatt énekelni.

**Újfalusi Boglárka, III. B osztály,
Petru Maior Műszaki Középiskola**

A legszebb ünnep, kedvenc ünnepem!

A karácsony az év legszebb ünnepe. Én mindig nagyon várom a karácsonyt, mert szeretem az előkészület ünnepi hangulatát, és a karácsonyfa alatt eltöltött pillanatok.

Karácsonyestén körülüljük a fát, gyertyákat gyújtunk és karácsonyi énekeket énekelünk. Ezután elfogyasztjuk a finom vacsorát. Azután következik a legvártabb pillanat: az ajándékozás. Én nagyon szeretek érdekes ajándékokat kapni. Kedvenceim közé tartozik az autó, a társasjáték és a legó. De nagyon szeretek másoknak ajándékot adni, hogy örömet szerezzek vele. Ezért az én kedvenc ünnepem a Karácsony.

Áldott ünnepeket kívánok mindenkinek!

**Dajbukát Udo Attila, III. B osztály, Florea Bogdan
Általános Iskola**

Ilyenkor mindenki boldog!

Én azért várom a karácsonyt, mert megszületik Jézus és ajándékokat kapunk. A karácsonyt nagyon szeretem, mert ilyenkor mindenki boldog. A gyermekek pásztorjátékokat adnak elő.

Én nagyon szeretek ajándékot kapni és adni is. Azért szeretek ajándékokat kapni, mert mindig jól eljátszok a testvéremmel a kapott ajándékokkal. Adni pedig azért szeretek, mert mindig boldoggá teszek valakit az ajándékkal. Még azért is szeretem a karácsonyt, mert ilyenkor hazamegyünk a nagyszüleinkhez és nagyon boldogok vagyunk. A karácsony a szeretet ünnepe, ezért minden ember a családjával van és ünnepel.

Minden embernek boldog karácsonyt kívánok!

**Sándor Kristóf, III. B osztály,
Petru Maior Műszaki Középiskola**

Szent Miklós karácsonya

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon innen volt egy család. A családban élt egy apa, egy anya, egy kislány és egy fiúcska. Egyszer a kislány megbetegedett. Az apa és az anya elvitték az orvoshoz egy messzi városba. A fiúcskát otthon hagyták. Visszafele jövet a lovak elcsúsztak a jégen és a tóba estek. Miklóst, aki otthon várakozott, már egészen betemette a hó, de ő csak várt a szüleinek. Egy idő után a szomszédok már aggódtak a gyermek miatt, de hogy mi is történt a szüleinek, azt nem árulták el. Egyszer aztán azt gondolták, hogy befogadják és gondozzák, de a falube-

li embereknek nem volt elég ételük, s így a fiú egy morcos asztalozóhoz került. Az asztalozó elárulta, hogy a szüleinek mi történt. Emiatt a fiú nagyon szomorú lett. Közben az asztalozó megbetegedett, magához hívta Miklóst és azt mondta:

– Miklós, én úgy érzem, hogy meg fogok halni, a házat rád bízom – és ezzel behunyta szemét.

A ház Miklósrá maradt. Ő minden évben egy kis faházikót készített, amiben volt egy apa, egy anya és két gyerek, és bedobta a tóba, amelybe beleestek a szülei. És minden évben fából készített autót, babát, és a gyerekek háza elé tette. S ennek a gyerekek nagyon örültek.

Egyszer – ugyancsak a tónál volt – szinte ő is beleesett, de egy szán rénszarvasokkal kifogta. Az Isten küldte neki, hogy továbbra is tudjon adni a gyerekeknek ajándékokat télen.

Ez lett volna Szent Miklós karácsonya.

Boldog karácsonyt kívánok édesanyámnak, édesapámnak, testvéreimnek, nagyszüleimnek és mindenkinek! És, ha néha kissé makacs vagyok, bocsássatok meg, drága szüleim és nagyszüleim, mert én nagyon-nagyon szeretlek titeket... s nem csak karácsonykor.

**Kiss Anna, III. B osztály,
Alexandru Ceușianu Ált. Isk.**

Boldog karácsonyt!

Boldog, bensőséges karácsonyi ünnepeket
Kívánok Szászrégen minden lakójának!

*„Karácsony van minden reggel,
kenyértörés, szentmise;
megtestesül újra Isten,
el ne vesszen senki se.”* (Baricz Lajos)

**Márk Endre,
Szászrégen alpolgármestere**

Szálljatok le, betlehemi angyalok!
Zörgessetek ma este meg minden piciny
ablakot,
s házikókba, palotákba egy örömet
vigyetek:

boldog, békés ünnepeket!

Mancz János Alapítvány

*Karácsony készül, emberek! Szépek és
tiszták legyetek! Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek, legyetek újra
gyermek, hogy emberek lehessetek!*

Békés karácsonyi ünnepeket kíván

**a Kemény János
Művelődési Társaság!**

*Kívánd, hogy mindaz,
amit ma éjjel gondoltál,
ugyanúgy igaz legyen holnap, s holnapután.
Kívánj igazi ünnepet, kívánj igazabb életet.
Én pedig békés karácsonyt kívánok neked!*

Humana Regun Egyesület

Karácsonykor az angyalok mind a földre
szállnak, térjenek be hozzád,
és maradjanak nálad. Boldog karácsonyt!
**Kolping Családi Társulás -
Szászrégen**

*Békességet, boldogságot, csengőszót
és gyertyalángot.*

*Ajándékot, szeretetet, s mindent,
ami fontos neked.*

*Ajtód elé fehér bársonyt, adjon Isten szép
karácsonyt!*

Az RMDSZ szászrégeni szervezete

Ki szeret, s kit szeretnek,
az szegény nem lehet.
Szeretteidre gondolj, s töltsd boldogan
az igaz ünnepet!

BOLDOG KARÁCSONYTI!

**Az RMDSZ Szászrégeni
Nőszervezete**

*Csillag száll az esti égen,
utat mutat sötét éjben.
A szeretet ma újraéled,
halkan szól most minden ének.
Körülölel, mint egy bársony,
legyen boldog a karácsony!*

A Csillag Egyesület

Távolság már nincsen, új idők járnak,
Huncut kis angyalkák sms-ben szállnak.
Szeretetet visznek, sok szép üzenetet,
Boldog karácsonyt így kívánok nektek!

**Szászrégeni Ifjúsági Szervezet
(SZISZ)**

Íma a tisztánlátásért

Huszonhat esztendeje Marosvásárhely főterén kéz a kézben, gyertyával és könyvvel a kezünkben, néma elszántsággal a szívünkben megpróbáltuk tudatni a világgal, hogy mi történt velünk, és ráébredni a magyarokat arra, hogy nekünk kötelességünk van. Egy elnyomott nép élni akarásának végső és elkeseredett kiáltása volt, amely megmutatta a világnak, hogy él még egy nemzet a Kárpátok ölelő karjai között, amely képes gondoskodni magáról, képes hangot adni az érzéseinek, vágyainak, és amely méltó egykori dicső őseihez.

A történelem sajnos ismétli önmagát. A különbség csak annyi, hogy mostani megosztottságunkban még jobban kiszolgáltatottakká váltunk. Oda jutottunk, hogy csak a jelképek, és nem a rájuk ruházott eszmék számítanak. A valóság pedig köszönő viszonyban sincs az idealizmus szülte álmokkal. Okos emberek szerint az álmokat csak akkor lehet megvalósítani, ha felébredünk. Vannak bőven közöttünk, akik nem ismerik az igazi történelmi vagy kulturális értékeinket, de pózolnak, feszítenek naphosszat egy-egy székely zászlóval. A díszmagyarkodás korát éljük, ahol nem az a lényeg, hogy ki mit tud, mit tesz a közért, hanem az számít, ki milyen látszatot tud kelteni a demagóg szájtépéssel, a folytonos kritizálással, uszítással, a krónikus pártszédelgéssel. Mindent félretéve, ma is meg kell mutatnunk, hogy létezőnk, hogy jelen vagyunk, hogy van elég erő, elszántság és akarat bennünk ahhoz, hogy kilábaljunk a legnagyobb szakadék mélyéről is. Le kell ráznunk magunkról a csüggedés és az elkésredés kínzó koloncát, és újult erővel kell nekilátnunk a nemzetmegtartó munkának. Kátyús, gödrös választút előtt állunk. A román hatalmi gőzhenger tudatosan irányított tevékenysége a három székely megye megsemmisítése, a térképről való letörlése.

Ennek az alaptalan, történelmileg ostobaságnak számító politikai manővernek csak úgy lehet ellenszegülni, ha felébredünk végre a dicső múlt bódulatából. Ha megszűnik a nosztalgikus álmodozás, a kábító szavak varázsa, a melldőngetés, és ráébredünk a jelen halaszthatatlan valóságára, megvalósítjuk az új erdélyi magyar egységet. Hagyjuk tehát az ötletversengést. Munkálkodjunk újra együtt számtalan rendezetlen dolgunk megoldásán. A társadalmi béke, a magyar egység helyreállítása, a gazdasági fellendülés, a tárgyalókészség a románok értelmes képviselőivel, a szekértáborok felszámolása legyen a következő időszak témája. A népet vezetni kell, de csak azok vállalkozzanak erre, akik hivatást és tehetséget éreznek magukban. Tehetségtelen vezetőkkel sohasem leszünk szabadok. Szolgák maradunk. A mindenkori hatalom kiszolgáltatottjai. A márciusi ifjak vezére, Petőfi Sándor írta: „Nehezebbek az első lépések, mint mérföldeket gyalogolni”. Legyen ez az egység megvalósításának egyik legfontosabb üzenete. Adjon az elkövetkező időszak annyi pozitív energiát, hogy képes legyen a jövő esztendő végéig is átsegíteni minden embert egy-egy lelki vagy anyagilag nehezebb időszakon. Nyugalmat, békét és további összefogást! Így esetleg sikerül felvillantani a fényt az alagút végén. Egy biztatóbb erdélyi magyar jövő fényét!

Áldott karácsonyi ünnepeket és békés, boldog új esztendőt!

ZSIGMOND SÁNDOR (SEPSIKŐRÖSPATAK)

Próbáld ki!

Karácsonyi receptötlet: joghurtos fenyők

Hozzávalók:

1 pohár (2 dl) natúr joghurt (lehet gyümölcsös is), fél pohár (1 dl) olvasztott sütőmargarin (8 dkg), 1 csomag sütőpor, 2 pohár (2 dl) kristálycukor, egy csomag vaníliás cukor, 4 tojás, a tepszi kikenéséhez sütőmargarin.

Elkészítés:

– A joghurtot, az olvasztott, de nem meleg margarint, a sütőporral összekevert lisztet, a kétféle cukrot és a tojásokat tálban simára keverjük.

– Egy közepes nagyságú, kb. 25x20 cm-es peremes tepsit margarinnal kikenünk, a masszát egyenletesen elsimítjuk benne.

– Előmelegített sütőben, közepes lángon, kb. 25 percig sütjük – elkészülését beleszúrt tüvel ellenőrizzük. A kihűlt tésztát különféle, lehetőleg karácsonyi formákkal kiszaggatjuk. A tetejére porcukrot szórunk, körberakhatjuk gyümölcszeletekkel (narancs).

Elkészítési idő: kb. 35 perc. Mennyiség: 10 nagy szelet. Jó étvágyat!

MAGYARY LEVENTE

A Cum Jubilo kamarakórus története

A szászrégeni CUM JUBILO kamarakórus 1991-ben alakult az akkori segédlelkész, Salamon József kezdeményezésére. Megalakulásától a kórust Pápai Ilona zenetanár nő vezette kilenc éven át szorgalmasan, kimagasló eredményességgel. Köszönjük neki, hogy türelmes hozzáértéssel arra a szintre emelte éneklésünket, mely éveken át a város legszínvonalasabb kórusává léptette elő csapatunkat.

A kórus vezetését 2000-tól a római katolikus egyházközség kántora, Madaras Péter vette át. A 25 év alatt elsősorban hangulatilag fennköltebbé és magasabbra tudtuk tenni kórusénekeinkkel egyházi ünnepeinket. Éveken át felléptünk a nivós karácsonyi koncerteken, melyeket templomainkban és kulturális műsorok keretében mutattunk be. Néhány alkalommal egy-egy hosszabb körút vagy kiszállás révén idegenben is hallattuk hangunkat és adtunk hírt ily módon létezésünkről. 2005-ben például egy Balaton körüli út idejére ökumenikus kórust alkottunk a radnótfajai egyházközség református kórusával. 2008-ban az érdi kórusfesztiválon vendégszerepeltünk, idén pedig részt vettünk a nagykőrösi Arany-napokon. Ez utóbbi alkalommal a hazautazás során a nagyváradi Mária rádió stúdiójában is látogatást tettünk, ahol két dalt rögzítettek felvételre repertoárunkból. Környékünk falvainak templombúcsúján is gyakran megjelentünk és énekelünk a helyiek örömeire.

Kórusunk tagja volt a Seprődi János Kóruszövetségnek is, mely idén szintén 25 éves jubileumát ünnepli. Néhány alkalommal a szövetség által szervezett találkozásokon is részt vettünk Nyárádszerezében. Az évek során megtapasztalhattuk az egyházközségünkben megforduló előljárók, plébánosok és lelkészek aktív támogatását is. Nevüket említve szeretnénk köszönetet mondani azoknak, akik támogattak és bátorítottak: Salamon József, Pakó Benedek, Balázs Ferenc, Szurkos Csaba, Darvas Emil, Pál Ferenc, Karácson Tibor, Csiszér Imre, Balla Árpád.

A tagok egy része az idők során cserélődött, sajnálatos módon sokan idegenben kerestek új hazát és otthon maguknak. Ha maradtak volna és köztünk lennének mind, akik egykor akár egy kis időre is a kórus tagjai voltak, a számuk ma 40 fölött lenne. Az itthon maradtak éneklés iránti szeretete és elköteleződése azonban nem lankadt, még ha kevesen is maradtunk. Megfogyva bár, de törve nem, keressük a szépet a dalban, és amikor a szólamok harmóniájában megtaláljuk, fáradságos próbák után megosztjuk a velünk együtt ünneplőkkel is. Mert számunkra minden alkalom, amikor az Urat dicsérhetjük: ünnep, Isten iránti szeretetünk és elköteleződésünk megnyilvánulása. Egy maréknyi csapat vagyunk, amelyet nem kímél az élet a próbatételektől, de ragaszkodunk egymáshoz, mert együtt valami szépet, lélekmelengetőt tudunk összehozni, és ilyenkor hisszük, nemcsak a mi lelkünk szárnyal Isten örömeiben, hanem azoké is, akik szóla-

maink harmóniájában ezt az örömezt fellelik. Hiszük: ilyenkor a jóságos Isten is mosolyog ránk. A kórus nagy része a Kolping Család tagja, ezért a kórus maga is a Kolping Család szervezetének égisze alatt működik. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy minden Kolping-tag kórustag is. Bár az egyes szólamok megerősítésének érdekében folyamatosan toborzunk új tagokat, úgy tűnik, az énekelni vágyók sorát a vállalkozó szellem nem gyarapítja. Nem adjuk fel, továbbra is hisszük, hogy aki

▶

akar, tud időt szánni az Úr jóságának dalban való hirdetésére. Mint ahogy Babits-csal együtt azt is valljuk, hogy:

Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.

És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépek.

A dalszeretet által közösséggé formálódtunk, szabadidőnkben szívesen kirándulunk és szórakozunk együtt.

2006. május 25-én tartottuk névadó ünnepségünket, valamint dalszolgálatunk 15. évfordulóját. A névadó ünnepség hangulatát fokozta a liturgikus ruha megszentelése, melyet fellépéseinken szoktunk visel-

ni. Így, immár 10 éve, a kórus neve Cum Jubilo, azaz: hogyan ünnepeljünk. Mi már ahhoz szoktunk, hogy dallal, jókedvvel, Isten-dicsérő szólamokban ünneplünk. 25 évesek vagyunk, azaz ifjak, vagy legalábbis a dal által – lélemben örök ifjak. 25 éves repertoárunkban egyházi és világi zene egyaránt szerepel. Legyen ezen ünnepünk köszönet a jóságos Atyának, hogy megáldott szép hanggal, tehetséggel, egészséggel, kitartással, támogatókkal és egymás iránti ragaszkodással. A hála szava szálljon az Úr színe elé, és áldja meg együttlétünket és további szolgálatunkat bőséges kegyelmének kiáradásával.

KISS-MIKI MELINDA

Emlékeim (7.)

ZERGEVADÁSZAT

A zerge szereti a sziklás havasokat, nagyokat ugrik a sziklákról, csak speciális engedéllyel szabad vadászni. Én a Fogarasi-havasokba kaptam az engedélyt, Gliga Vasile, a vadásztársulat titkára jött velem a vadászatra. Autóval mentünk, a havas aljánál megálltunk, mert onnan csak gyalogösvényen lehetett a kabanához feljutni. A csomagokat a „szamaras”, aki ott lakik, szamárháton viszi el a vadászhoz. Letelepítettünk a kabanában, keveset pihentünk, és utána kimentünk a sziklák közé, hogy zergét találjunk. A lesállítás elfoglalása közben a puskám beesett a sziklák közé, de megtaláltam; már az első nap két zergére rálőttem, de egyiket sem találtam el. Este a menedékházban láttam, hogy a fegyver iránytűje az esés közben elgörbült, ezért nem volt találatom. Sikeres helyreigazítanom az iránytűt, és másnap meglőttem a zergét. Gliga lőtt egy zergegidát, aminek a húsát kétfelé osztottuk. Találkoztam egy kőborló medvével is, azt is lelőtte, és ott is hagyta. Másnap már haza is érkezünk a zergevadásatról, a trófeát és a bőrt Kohl István preparálta ki.

TALÁLKOZÁS CEAUȘESCUVAL

1965 nyarán Ceaușescu Régenbe látogatott. A látogatás idejére minden vadásztól bekérték a fegyvert, tőlem nem, nem tudom, hogy szándékosan vagy tévedésből történt-e, nem is érdeklődtem utána. Helikopteren érkezett, az érkezésekor én is ott voltam egy mentőkocsiban. A beszédét a főtéren a milícia épülete előtt felállított tribünről tartotta. Én abban az időben a főtéren laktam, a milíciával szemben, a könyvesbolt fölötti emeleten. Beszédét a balkonon ülve, pár méter távolságból hallgattam végig. Óriási esélyem volt terrorcselekményre, de ilyesmit még álomban sem gondoltam, nemhogy megtegyem, és utána halálbüntetést szabjanak ki rám (és így kerüljek be a román történe-

lembe). Régeből Ceaușescu Marosvásárhelyre ment az ipari szakiskolához, a kísérő konvojban én is ott voltam egy mentőkocsival.

Párszor Ceaușescu eljött vadászni a Görgény völgyébe és Laposnyára. A hajtást és a rendezést erdészek, vadőrök és megbízható vadászok biztosították, akik hajtás közben egy-egy vadat elejtettek és ott hagyták, másnap összegyűjtötték és elosztották, nekem is hoztak belőle. A kilőtt vadak trófeáját és bőrét Kohl Istvánhoz vitték, aki nagy szaktudással, precízen kipreparálta és elküldte Ceaușescunak. Ezen a vadászaton halt meg Ostoficiuc erdész mérnök, aki szívinfarktust kapott.

(folytatjuk)

DR. BARABÁSI KÁROLY ny. szakorvos

A szegények angyala

Szeptember 4-én Ferenc pápa szentté avatta a vatikáni Szent Péter téren Boldog Kalkuttai Teréz anyát, Nobel-békedíjas apácát, a Szeretet Misszionáriusai rend alapítóját. A szabadtéri szentmisén megjelent több állam- és kormányfő, köztük Narendra Modi indiai miniszterelnök, valamint az a férfi is, aki 2008-ban feleségének a Teréz anyához intézett imádsága hatására gyógyult meg bénulásos és az orvosok által halálosnak nyilvánított betegségéből. Ez a csoda eredményezte az 1997. szeptember 5-én elhunyt, albán származású Teréz anya szentté avatását. A „szegények angyala”-ként is emlegetett Teréz anyát már életében sokan szentként tisztelték. Egy másik csodáért – egy bengáli asszony rákbetegségből való felgyógyulásáért – 2003. október 19-én az apácát már boldoggá avatta II. János Pál pápa.

Ferenc pápa szentbeszédében az „isten irtalmasság nagylelkű szétosztójának” nevezte Teréz anyát, aki „odahajolt a kimerült emberekhez”, elismerve Isten adta méltóságukat. Felemelte hangját a világ hatalmasságai előtt, hogy ismerjék be a szegényekkel szemben elkövetett vétkeiket. „Számára az irtalmasság az a só volt, amely megízécsítette minden tettet” – fogalmazott a katolikus egyházfő.

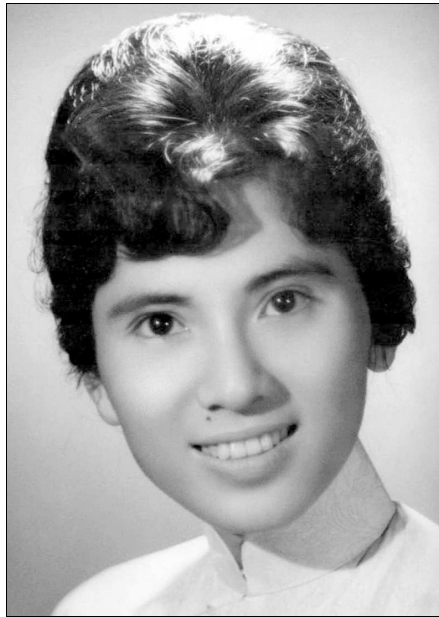
Ifjúkora

Teréz anya Agnes Gonxha Bojaxhiu néven Üsküb (ma Szkopje) városában született 1910. augusztus 26-án, ami akkor az Oszmán Birodalom része volt. Édesapja, Nikollë Bojaxhiu (Nicola Boiagi) sikeres albán építési vállalkozó volt, édesanyja, Dranfile Bojaxhiu (Dranfile Boiagi) a háztartást vezette.

Ágnesnek még két idősebb testvére volt. A szülők Prizrenből, Koszovó déli részéről költöztek Szkopjéba, és az albán többséggel ellentétben – a mohamedán környezet dacára – katolikus vallásúak voltak. Ágnes 9 éves volt, amikor édesapja váratlanul meghalt, ettől kezdve az anya kézimunkaüzletükből tartotta fenn magát és három gyermekét. E súlyos megpróbáltatás még jobban összeforrasztotta a családot. Az édesanya jelentős szerepet töltött be a Szent Szív egyházközségben, a szegények segítője és támogatója volt. Ágnes állami iskolába járt, de tagja lett a Mária Kongregációnak.

Szerzetessége

A jugoszláv jezsuiták szolgálatot vállaltak a kalkuttai egyházmegyében, ahonnan egyikük írásaiban

Fiatalkori képe

beszámolt az ottani lehetőségekről. Ágnes (1928-ban) 18 éves korára elhatározta, hogy missziós nővér lesz Indiában, és jelentkezett az akkor ott szolgálatot teljesítő írországi Loreto nővérekhez (angol kisasszonyok rendje). Barátnőjével, Betikával együtt kérte felvételét a Loretói Miasszonyunk anyaházába, amely néhány hónapi felkészítés után Indiába, Dardzsilingbe küldte. Szerzetesi fogadalmát itt tette le 1931. május 25-én, a Teréz nevet Lisieux-i Szent Teréz iránti tiszteletből választotta. 1930-tól 1948-ig földrajzot és hittant tanított a kalkuttai Szent Mária szerzetesi iskolában, melynek 1944-től igazgatója lett.

1946. szeptember 10-én

Dardzsilingbe kellett utaznia lelki gyakorlatra. A vonaton a harmadosztályú kocsiban óriási volt a tömeg, és megdöbbenve tapasztalta azt a nyomort és szegénységet, ami az indiaiak többségének kijutott. Ekkor ébredt rá küldetésére, arra, hogy nincs joga a kolostor békéjében, kényelmében élni, miközben az emberek, akiket szolgálni jött, nyomorognak. Küldetést érzett arra, hogy elhagyja a kolostort, megossza sorsát a szenvedőkkel, és Jézust követve a szegények között szolgáljon.

1948-ban Kalkutta érsekén keresztül engedélyt kért XII. Pius pápától, hogy elhagyhassa a közösséget, és független apácaként Kalkutta nyomornegyedében dolgozhasson.

A Szeretet Misszionáriusainak megalapítása

1950 októberében Teréz anya megkapta a pápai jóváhagyást az új szerzetesrend alapítására. Hitvallásuk: „Szerzetesek vagyunk. A nap huszonnégy órájában Jézus Krisztust szolgáljuk”. A Szeretet Misszionáriusai rend hivatása Teréz anya szavaival: „segítse az éhes, ruhátlan, hajléktalan, béna, vak, leprás embereket, az olyanokat, akik nemkívánatosak, szeretetlenek, a társadalom kizsákmányoltjai, és mindenki elkerüli őket”. Az indiai kormány támogatásával egy elhagyott hindu templomot alakítottak át a szegény, magatehetetlen emberek otthonává. Nem sokkal később újabb otthonokat nyitottak a leprások és az árvák számára. A rend egyre több hívet és támogatót talált céljai számára, és az 1960-as években sorra nyitotta az otthonokat szerte Indiában.

1965-ben VI. Pál pápa engedélyezte, hogy a rend

más országokra is kiterjessze tevékenységét. Az első Indián kívüli otthont Venezuelában nyitották, majd Róma, Tanzánia következett. Sorra nyíltak az otthonok Ázsiában, Afrikában, Európában, és megnyílt az első misszionáriusház az Egyesült Államokban, New Yorkban is.

Nemzetközi elismerések

1985-ben a Szabadság Érdemérmét, 1962-ben a Padma Shri (Pompás Lótusz) díjat és a Nemzetközi Megértés díját vehette át. A nagy elismerések sorát az 1971-ben VI. Pál pápa által adományozott XIII. János pápa békedíj nyitotta meg. Még ebben az évben Kennedy-díjat, 1972-ben Nehru-

1985-ben

díjat, 1975-ben Albert Schweitzer-díjat, 1985-ben Szabadság Érdemérmét, 1995-ben Kongresszusi aranyérmét vehetett át Teréz anya. 1996-ban megkapta az Egyesült Államok tiszteletbeli állampolgárságát. 1979-ben Teréz anyának ítelték oda a Nobel-békedíjat. Amikor átvette a díjat, megkérdezték tőle: „Hogyan segíthetjük elő a világbékét?” Nagyon egyszerűen válaszolt: „Menjünk haza és szeressük a családunkat”.

Időskora és halála

1983-ban Teréz anya II. János Pál pápánál tett látogatása során szívrohamot kapott. 1989-ben, a második szívroham után már pacemakerrel élt. 1991-ben Mexikóban tüdőgyulladást kapott és súlyosbodtak a szívproblémái. 1991-ben hosszú idő után először tért vissza hazájába, Albániába, és megnyitotta a rend ottani házát. Felajánlotta lemondását a rend vezetéséről, de apácai ösztönzésére mégis maradt a rend élén. 1997-ben előbb csonttörést szenvedett, majd maláriát kapott, melynek következtében súlyos szívkárosodást szenvedett. Szívműtétnek vetette magát alá, de egészsége végképp megrendült. Kilenc nappal 87. születésnapja után, 1997. szeptember 5-én elhunyt. Halálakor a rend a világ 123 országában 610 missziót működtetett, ahol több mint 4.000 apáca és több mint 100.000 önkéntes ápoló dolgozott. Halálát az egész világ az emberiség nagy veszteségeként értékelte.

Boldoggá avatása

Az Apostoli Szentszék Teréz anya halálát követően a szokásos öt év helyett egy évvel elindította a boldoggá avatási eljárást, amely az első lépés a szentté avatás felé. Az avatás feltétele, hogy olyan csodák nyerjenek bizonyítást, melyek Teréz anya közbenjárására történtek. 2002-ben a Vatikán csodának nyilvánította Monica Besra gyógyulását, akinek hasi daganatát

elmulasztotta egy medallion, melyben Teréz anya képe volt.

Teréz anyát II. János Pál pápa a missziós világnapon, 2003. október 19-én Rómában csaknem negyedmillió zarándok jelenlétében boldoggá avatta. Az eseményen 27 ország képviseltette magát kormány szinten, de megjelentek a nagy világvallások, a misszionáriusok és a szegények képviselői is, akikért Teréz anya életében annyit tett. A szentté avatáshoz szükség volt még egy csodára.

Az újabb csoda egy 35 éves brazil mérnök tudományosan nem magyarázható gyógyulása volt 2008. december 9-én. A férfi betegsége előtt nem sokkal nősült. 2008

első hónapjaiban kezdődött a kálváriája: az év végére nyolc agytályogot diagnosztizáltak nála. A kórházi kezelés hatástalan volt, az eredményei az agyvíz termelődése miatt egyre rosszabbak lettek, állapota véglegesen leromlott. December 9-én vitték a műtőbe: ekkor már kómában volt. Technikai okok miatt azonban a műtétet nem kezdték el. Amikor a sebészorvos fél óra múltán visszatért a műtőbe, meglepődve tapasztalta, hogy a páciens ébren van, ül, tünetmentes, teljesen a tudatánál van, és azt kérdezi tőle: „Mit keresek én itt?” Az orvos így vallott az esetről: „Soha nem láttam ehhez hasonlót, tizenhét éves praxisom során a hasonló esetekben mind meghaltak a betegek. Nem tudok tudományos, orvosi magyarázatot adni rá”. A vizsgálatok megerősítették, hogy a betegség rövid idő alatt elmúlt, minden következmény nélkül. A gyógyult férfi újra munkába állt, és folytatta korábbi életét. 2014. december 10-én mondta ki egyhangúlag az orvosi bizottság, hogy a gyógyulás tudományosan nem megmagyarázható.

Ferenc pápa 2015. december 17-én engedélyezte a szentté avatási dekrétum kihirdetését, 2016. március 15-én pedig bejelentette, hogy 2016. szeptember 4-én szentté avatják Teréz anyát. Szeptember 4-én, vasárnap ünnepi szentmise keretében történt meg a szentté avatás.

Kalkuttai Szent Teréz a szegények között végzett áldozatos munkájával az egész emberiség elismerését kiváltotta.

Forrásanyag: Hajdók János: *Kalkuttai Teréz Anya*, Ecclesia Kiadó, Budapest, 1985; Dr. Blaskovich Erzsébet LMC és prof. dr. Iván László: *Idős betegek és haldoklók ellátása Kalkuttai Teréz anya szerint*, Wikipédia; Krónika.

*Decemberi útravaló
Karácsony hava
Bak hava
Télelő*

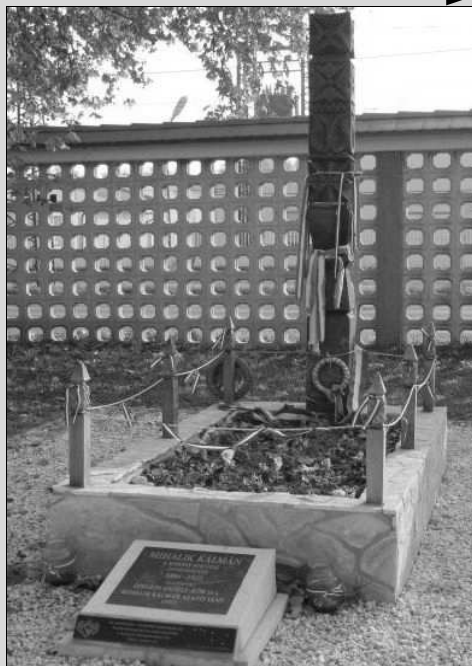
Útravaló:

Jézus életének végső tanulsága: a legboldogabb ember a világon az, aki legtöbbet tesz másokért.

Sarkadi Nagy Pál

Decemberi eseménynaptár

- 1-jén (1800) született **Vörösmarty Mihály** költő, író, ügyvéd, a Magyar Tudományos Akadémia és a Kisfaludy Társaság rendes tagja, a magyar romantika egyik legnagyobb alakja; Románia nemzeti ünnepe.
- 2-a a rabszolgaság felszámolásának világnapja.
- 6-án (1866) született **Pokoly József** történész, professor;
Mikulás napja – Szent Miklós püspök emlékére.
- 7-én (1927) született **Fodor Sándor** erdélyi ró.
- 8-án (1872) született **Janovics Jenő** színész, filmrendező, forgatókönyvíró, a magyar filmgyártás egyik úttörője, Kertész Mihály és Korda Sándor felfedezője, Poór Lili színésznő férje;
Szűz Mária szeplőtelen fogantatása.

Mihalik Kálmán sírja Szegeden

December. Ifj. Jorga Ferenc metszete

A Székely himnusz eredete

Az utóbbi években mind gyakrabban fordul elő magyar hazafias ünnepélyek után, hogy a magyar nemzeti Himnusz eléneklése után a közönség eléneklí a Székely himnuszt is. A Székely himnusz sose volt versenytársa – s nem is törekedett az lenni – nemzeti imánknak, a magyar Himnuszunk vagy a Szózatnak. A szokásjog révén lett valódi himnusszá, nemcsak Székelyföld magyarsága, hanem a földkerekség bármely tájára szétszóródott magyarság ugyanazzal az áhitattal éneklí, mint a Kölcsey-Erkel remeklésével született nemzeti imánkat. Az 1989-es rendszerváltozás után eljött az ideje, hogy a Székely himnusz is elfoglalja helyét a magyarság himnuszrepertoárjában.

A Székely himnusz szövegét Csanády György írta, aki Székelyudvarhelyen született 1895. február 23-án. Középiskoláit a székelyudvarhelyi református kollégiumban végezte. Németül, angolul és franciául is beszélt. Édesapja Csanády Zoltán kúriai bíró volt, édesanyja árvátfalvi Nagy Ilona. A család neve – amit ők sohasem használtak – nagyegrestői, göcsi és kereki Csanády volt, a kereki várat Bocskaitól kapták, akinek I. Csanády Sámuel hajdúkapitánya volt. A göcsi kúriát az édesapja adta el.

Csanády György 1916-18 között az orosz fronton harcolt az első világháborúban, majd az olasz fronton, ahol megsebesült és hazakerült. 1926-ban feleségül vette a marosvásárhelyi szentistványi Nemes Irmát. Két gyermekük született, Katalin és András. 1928-tól a rádió rendezője. Versei számos napilapban, folyóiratban megjelentek. Alapító szerkesztője volt az Új Élet és a Híd folyóiratoknak. 1932-től a rádió irodalmi osztályának főszerkesztője lett. Az erdélyi bevonuláson csak mint újságíró vett részt, és meglepetésére Kolozsvárott először énekelte a tömeg az ő Székely himnuszat. Utolsó éveiben búskomorrá tette Erdély második elvesztése és az erdélyi magyarság kétségbeesztő helyzete. 1946-ban elbocsátották, politikai nézeteiért meghurcolták. 1952. május 3-án halt meg. Csanády Györgyöt előbb a Farkasréti temetőben temették el, de később – végakarata szerint – hamvait

hazahozták szülővárosába, és a református temetőben szülei és anyai nagyszülei mellé helyezték örök nyugalomra az árvátfalvi Nagyk rózsaszín márvány síremlékében.

1995. április 22-én a Székely Dalegylet és a Székely Faragók Klubja szép kopjafát állított a székelyudvarhelyi református temetőben Budapesten elhunyt nagy fiának.

A Székely himnusz zenéjét lánykarra Mihalik Kálmán komponálta. Mihalik 1896. február 21-én született Oravicabányán. Kolozsváron érettségizett 1915-ben. Kiválóan képzett, tehetséges zongorista volt, mégis a kolozsvári egyetem orvosi karára iratkozott be, de nemsokára kivitték a frontra, ahonnan 1916-ban visszavezényelték. Előbb Nagyszebenben, majd Szarvason, végül Kolozsváron teljesített katonai szolgálatot. Az összeomláskor a kolozsvári egyetemmel ő is Szegedre távozott. Oklevele megszerzése után az egyetemen tanársegéd volt, 1922. október 6-án tífuszban halt meg. Szegeden 1991-től Mihalik Kálmán Alapítvány működik, mely méltó síremléket emelt névadójának, s célul tűzte ki tehetséges székely ifjak továbbtanulásának támogatását.

A Székely himnusz születésének háttere

Erdélyben 1920 szeptemberétől a teológián kívül egyetlen magyar nyelvű felsőoktatási intézmény sem működhetett, így azok a magyar anyanyelvű fiatalok, akik nem tudtak jól románul és diplomát akartak szerezni, külföldre kényszerültek távozni, el kellett hagyniuk szülőföldjüket. Az erdélyi fiatalok egy csoportja 1920-ban önszervező szervezetet hozott létre a kényszerű távollétben. Csanády György így emlékezett vissza erre: „1920-21-ben öten építettük a Székely Egyetemista és Főiskolai Hallgatók Egyesületét (SZEFE), ami akkori hontalanságunkban hazánk, szegénységünkben otthonunk, árvaságban anyánk, kiesettségünkben egész világunk volt”.

Csanády György 25 éven át irányította és összefogta a sokszínű egyesület munkáját. A SZEFE tevékenysége széles körű volt, de leginkább kulturális eseményekre vonatkozó információk maradtak fenn, amelyekről az *Új Élet* rovata, a *Szefhe Hírek* tanúskodik.

A SZEFE létrejötte szorosan összefügg az első világháborút lezáró trianoni békediktátummal. A Magyarországról leválasztott területeken a magyar nyelvű felsőoktatási intézmények megszüntetése a diákok és tanárok között méltatlanságot, általános mozgalmat váltott ki. A SZEFE az otthonatlan székely fiatalokból verbuválódott az összetartozás-tudat és a szülőföldszeretet ápolására, a jogosnak tartott határrevízió hangoztatásával, az igazságtalan békediktátum ismeretében.

Bár a székely egyetemistákat tömörítő egyesület 1921-ben alakult, már egy éven belül 12 nagy csoportot, „nemzetséget” hozott létre, ami kibővült a délvidéki és felvidéki diákok csoportjaival. A központ Szegeden volt, nem véletlenül, hiszen a trianoni békediktátum értelmében megszüntetett kolozsvári Ferenc József Tudományegyetem tanári karának, diákjainak egy része Szegedre települt.

Azok a fiatalok, akik a kolozsvári egyetem megszüntetésére vonatkozó döntés ellen írásos tiltakozást nyújtottak be és aláírásukkal igazolták szembenállásukat, Romániában nemkívánatos személyek lettek. Hazatérésüket nemcsak az okmányok hiánya, hanem a kilitás is nehezítette. A szülőföldről elment, kitiltott egyetemisták számára nemcsak az összetartozás-tudatot, a hazához való hűséget jelentette az egyesületi tagság, a rendezvényeken való részvétel, hanem segítséget is a mindennapi ügyek intézésében. Az egyesület vezetői sokféle programmal, személyes odafigyeléssel, anyagi támogatás megszervezésével álltak a fiatalok mellé. A szülőföldtől való elszakadás, a családi háttér hiánya, a kapcsolatrendszer nélkülözése miatt a civil szervezet eme formája a programokon túlmenően nagy jelentőségű volt.

A Székely himnusz emlékműve Szegeden

- 10-e az emberi jogok napja; **Nobel-díjak átadása** – ezen a napon hunyt el Alfred Nobel.
- 13-a Luca napja.
- 14-én (1607) született **Kemény János** erdélyi fejedelem; 14-én (1891) született **Szentimrei Jenő** erdélyi magyar költő, író, drámaíró, kritikus, színháztörténész, színházigazgató, a helikoni közösségben fejlődött és vált ismertté.
- 15-én (1802) született **Bolyai János** matematikus és hadmérnök. Bolyai Farkas fia és tanítványa. A magyar tudomány egyik legnagyobb alakja, az egyik leghíresebb magyar matematikus, a „geometria Kopernikusza”, „az erdélyi tudományosság legkiemelkedőbb képviselője”.
- 16-án (1882) született **Kodály Zoltán** háromszoros Kossuth-díjas zeneszerző, zenetudós, zeneoktató, népzene kutató, az MTA tagja; 16-án (1883) született **Kós Károly** építész, író, grafikus, könyvtervező, szerkesztő, kiadó, tanár, politikus.
- Románia: az 1989-es forradalom kezdete.
- 23-án (1866) született **Tömörkény István** író, újságíró, néprajzkutató, régész, múzeum- és könyvtárigazgató.
- **december 24.: szenteste;** 24-én (1798) született **Adam Mickiewicz**, a 19. század egyik legnagyobb romantikus lengyel költője.
- **december 25.: karácsony napja.**
- 28-a **aprószentek** napja.
- 29-e **Szent Tamás** (Thomas Becket) ünnepe.
- december 31.: **Szilveszter** napja.

Decemberi eseménynaptár

Az eredeti elképzelés szerint bonyolult rituális volt a májusi *nagyáldozat*. Határozott célja volt az „ősi” magyarságtudat ápolása. Ezt szolgálta a Székely himnusz is, amelynek szövege a hun-magyar mondára utal, Csaba királyfihoz, a visszatérő hóshöz fordul a nép felemelkedése érdekében. A kimondott, a megfogalmazott cél az erdélyi magyarság összetartozás-tudatának megerősítése volt. A rendezvény mindig a szabad ég alatt zajlott, erdőben, hegyoldalon, mely alkalmas volt a csoportok elhelyezésére, a tűzgyújtásra, mely lényeges eleme volt a szabadteri rendezvényeknek.

A *Székely himnusz* születésének körülményei, előadási alkalmai, társadalmi fogadtatása és az ettől elválaszthatatlan társadalmi háttere a SZEFE működésével, a Trianon utáni magyar történelem érzelmi megítélésével függ össze. Csanády György tájékoztatása szerint az 1921-ben keletkezett verset a májusi *nagyáldozatban* még kantátának nevezte és lánykarral komponálta a zenét Mihalik Kálmán. Első előadása 1922. május 22-én volt Budapesten. Még ugyanezen év őszén himnusznak mondta a szerző az Új Élet hasábjain Mihalik

Kálmán halálhíre kapcsán, a temetésről szóló beszámolóban. Csanády György híven megmaradt az első szövegváltozatnál.

Művük élt és hatott, a szokásjog révén lett valódi himnusszá, ha a folklorizálódás rögzős útján imitt-amott jelentéktelen módosulásokkal vált is közismertté, közkedvelté. Szerepét viszont ezalatt is betöltötte – és betölti ma is. Úgyannyira, hogy nemcsak a Székelyföld magyarsága, hanem a földkerekség bármely tájára szétszóródott honfitársaink ugyanolyan áhítattal éneklék, mint Kölcsey-Erkel remekléseivel született nemzeti imánkat.

A Székely himnuszt 2009. szeptember 5-én a székelyudvarhelyi önkormányzati közgyűlés hivatalos himnuszának fogadta el.

2009 augusztusában avatták fel Szegeden, a Vértó melletti szánkódomb tetején a Székely himnusz első emlékművét. A fából faragott szoborcsoportban egész alakos szobra van Csanády György költőnek és Mihalik Kálmán zeneszerzőnek. A szobor alkotója Barta János szobrászművész.

CSERNÁTONI JÓZSEF

Tőkés László megkapta a Magyar Becsület Rendet

A Magyar Becsület Rend kitüntetését vehette át Tőkés László volt királyhágómelléki református püspök, Fidesz-KDNP-s európai parlamenti képviselő és Olofsson Placid bencés szerzetes november 23-án az Országházban.

A kitüntetések átadásán Orbán Viktor miniszterelnök hangsúlyozta: a bátornál is bátrabb a két kitüntetett, „embert próbáló időben tettek tanúbizonyságot hitről és becsületről, szabadságról és hazaszeretetről”. Olyan határhelyzetekben álltak helyt a rájuk bízottakért, amelyekben sok ember elbukott volna – emelte ki. „Bebizonyították, hogy a hősök igazsága mindig jövő idejű” – tette hozzá a kormányfő. A miniszterelnök a magyar szabadság és az európai keresztény kultúra két bátor tanúságtevőjének nevezte a kitüntetetteket.

A Tőkés László kitüntetéséről szóló rendelet már március 11-én megjelent a Magyar Közlönyben, napokkal azután, hogy Klaus Johannis román államfő visszavonta Tőkés Románia Csillaga kitüntetését, miután európai parlamenti képviselőként felvetette, hogy Magyarország vállaljon „védhatalmi” szerepet Erdély érdekében.

Tőkés László és Orbán Viktor miniszterelnök

Fotó: Soós Lajos (MTI)

A Magyar Becsület Rend odaítélésének indoklása hasonló, mint amivel 2009-ben megkapta a Románia Csillaga kitüntetését: bátorságának és emberi méltóságának – ami a személyes példa erejével a kommunista diktatúrát megdöntő temesvári forradalom kirombanásához vezetett, s ezáltal megnyitotta a szabadság útját Románia és az erdélyi magyarság előtt – kivételes elismeréseként adományozták neki a kitüntetését.

A századik életévében járó **Olofsson Placid** bencés szerzetes papot 1946-ban tíz évre a Gulágra inter-

nálták kényszermunkára, és hazatérte után sem dolgozhatott sem papként, sem tanárként. Az indoklás szerint a kitüntetést a kivételes élethivatását a legembertelenebb körülmények között is reményt adó derűvel megélő, a sokféle megpróbáltatás ellenére is töretlen és lelkiekben egyre gazdagodó, páratlanul hosszú és példaadó életútja elismeréseként kapta.

A kitüntetések átadásán ott volt mások mellett Kővér László, az Országgyűlés elnöke, Rogán Antal, a Miniszterelnöki Kabinetirodát vezető miniszter, Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek, Bogárdi Szabó István, a Magyarországi Református Egyház zsinatának lelkészi elnöke, Várszegi Asztrik pannonhalmi bencés főapát.

FORRÁS: MTI

Hiteltelessé próbálják tenni a forradalmat

Az Európai Parlamentben tiltakozott Tőkés László a romániai forradalom hitelét romboló magyarellenes társadalmi közhangulat gerjesztése és minden fajta nacionalista uszítás ellen.

Az EP-képviselő szerint az 1989-es temesvári népfelkelés decemberi évfordulójának közeledtével az egykori és az új román titkosszolgálat volt magas rangú vezetői a televízió széles nyilvánossága előtt próbálják hiteltelessé tenni az antikommunista és Securitate-ellenes román forradalmat, Erdély elszakítására irányuló, szovjet és magyar háttérű szubverzióknak és államcsínynek állítva be azt. Tőkés tiltakozásának apropója az, hogy a bukaresti Realitatea hírtelevízió november 19-i esti műsorának meghívottai többek között fizetett titkosügynöknek nevezték a volt temesvári lelkészt, aki szerintük nem Ceaușescunak, hanem Romániának volt az esküdt ellensége.

A műsorban Radu Tinu, a kommunista politikai rendőrség, a Securitate volt Temes megyei helyettes parancsnoka, valamint Costin Georgescu, a Román Hírszerző Szolgálat (SRI) volt vezérigazgatója egybek mellett sajnálkozását fejezte ki amiatt, hogy a temesvári eseményeket megelőzendő Tőkés nem tartóztatták le kellő időben. A hírtév meghívottjai ugyanakkor azt állították, hogy a romániai forradalom külföldi – nevezetesen a szovjet és a magyar – titkosszolgálatok műve volt, és valójában nem a forradalmárok hősiessége, hanem egy valóságos Románia-ellenes puccs buktatta meg a Ceaușescu-diktatúrát.

Tőkés László szerint az elhangzott és más hasonló, titkosszolgálati főszereplők részvételével zajló műso-

rok nyilvánvaló szándéka a román forradalom politikai célzattal történő átpozicionálása és diszkreditálása, ami egyet jelent Temesvár történelmi szerepének a meghamisításával, a forradalom hőseinek és áldozatainak a meggyalázásával. Strasbourgi felszólalásában az EP-képviselő arra hívta fel az EU és az EP figyelmét, hogy Románia demokratikus átalakulására nézve a legnagyobb veszélyt mind a mai napig a hatalmát és befolyását átmentett volt Securitate, a régi új titkosszolgálat jelenti, mely Ceaușescu nacionálkommunista politikájának folytatójaként a sovinszta magyarellenesség eszközének bevetésével fejti ki ellenforradalmi tevékenységét.

„Tiltakozom az ellen, hogy a demokratikus Románia nyilvánossága előtt, a média szabadságával durván visszaélve, a bukott kommunista diktatúra titkosszolgálatának volt hivatalosai és szószólói lejárássák az antikommunista forradalmat, valamint azokat, akik hősiessen harcoltak és életüket áldozták a szabadságért. Radu Tinunak és hírhedt társainak nem a televízió képernyőjén, hanem a börtönben volna a helyük, hiszen cselekvő módon vették ki részüket a szabadságharcosok elleni erőszakos cselekményekből és tömeges gyilkosságokból” – állapította meg kedden kibocsátott nyilatkozatában Tőkés. Az EMNT elnöke szerint az igazság- és a jóvátétel jegyében, az „ellopott forradalom” helyreállítása érdekében elkerülhetetlen, hogy Románia szembe ne nézzen saját titkosszolgálati és forradalmi múltjával.

KRÓNKA, 2016. 11. 22.

A Szászrégen és Vidéke főtámogatói:

RMDSZ és Communitas Alapítvány, országos RMDSZ.

Támogatók: Szabó Erzsébet, Csernátoni József, Kósa Imre

Szászrégenből, Ráduly Anna, Fodor Sándor és Lázár Sándor

Marosvásárhelyről és Duda Romulus Csíkszeredából. Köszönjük!

Kései búcsúztató egy szép lélekért

Őszi verőfényben pompázott a magyarrégeni református temető. A még zöldellő fűszőnyeget néhol már színes avar borította. A kisszámú család a tágas cinteremben szótlánul állt a koporsó mellett, körülöttük rokonok, barátok és tanárkollégák laza csoportja. Az arcon fájdalom és a részvét alázata honolt. A halk morajló tömeg félkaréjban fogta körül a cinterem külső körívét. A job oldalra kihordott koszorúk, virágcsokrok halma zárta le a képet.

Mint már annyiszor az utóbbi időben, veszteségünk ismét gyarapodott egy elhunyt szép lélekkel. Sárkány Ernőné született Kákonyi Iringót temettük. A mérleg nyelve lassan-lassan halottaink javára billen.

Erőtlen hang törte meg az áhítat csendjét. A tiszteletes mondotta az igét, majd fejtegette lényegét. „...Nézzetek az Úr megfeszített fiára... Ő az Út, az Igazság és az Élet... vigasztalást csak Ő benne, a feltámadottban remélhetek.”

A jól és szépen megfogalmazott búcsúztatót halkán román kollégánknak olvasta fel. Őt egy váratlan, de jó szándékú szószóló követte... Spontán, és kissé zavaros gondolatait a gyásznép néma beletörődéssel fogadta.

Sárkány Iringó zongoratanárnő hívő lélek volt, pályájának kiváló képviselője. Alattomosan sorvasztó idegbetegsége megtörte erejét, férje gondos ápolása, orvosainak az életéért folytatott küzdelme itt már nem segíthetett.

Öntudatlanul, csendben múlt ki e földi világból, megfáradt lelke megtért Teremtő Urához.

Milyen volt, ki is volt ő? – próbálom felidézni gondolataimban.

Leányosan sudár, kecses testalkata, kreolos bőre különleges szépséggé varázsolta. Szabályos, ovális arcát játékos tincsur vörösesbarna hajkorona koszorúzta. Nagy barna szeme vidámságtól csillogott. Szépen formált kezének ujjait alkotója zongorajátékra teremtette. Gyors, aprózó, óvatos lépései keleti bájt kölcsönöztek neki, s ha mindez rövidlátásának volt köszönhető, akkor ez női hiúságra vall, mert... utcán nem szerette hordani távollátó szemüvegét. Választékos, finom eleganciával öltözködött. Kellemes, vidám modora mellett olykor, ha rosszallásának adott hangot, ez csak erős igazságérzetét húzta alá, de naivságát is kihangsúlyozta.

Iringó a valós élet problémái a legkevésbé sem érdekelték; Ernő férjének védőszárnyai alatt, aki minden nehéz terhet levett a válláról, boldogan lebeghetett saját gazdag érzélemvilágának védőburkában. Anyagi gondoktól mentesen élhetett szenvedélyeinek: a zenének, az irodalomnak, a társasági élet örömeinek. Szeretetét megosztotta egyetlen leánya, férje, számtalan tanítványa és barátai között.

Péntek volt, október 28-a.

Olyan zenepedagógust kísértünk utolsó útjára, aki megújította a zeneoktatást. Növendékeit Kodály és Bartók módszereivel játékosan irányította. Nemcsak a zongorajáték technikai bravúrjait oktatta, de a zongoradarabok értelmét és érzelmi töltését is feltárta a gyermeki lelkek előtt. Tette ezt igényes szigorúsággal, gondoskodó anyai szeretettel. Látványos eredményei méltón vívták ki diákjai, tanárkollégái és a szülők tiszteletét.

Első fokozatos szakdolgozatát dr. Terényi Ede konzervatóriumi tanára, muzikológus értékelte és osztályozta maximális jeggyel. Iringó egyik nagy felfedezettje Vízi Ferenc zongoraművész, aki a világ híres koncerttermeinek gyakori szereplője.

Iringó városunk művelődési életének fontos egyénisége. Emlékiratai a Szászrégen és Vidéke lapban jelentek meg. Írt városunk zeneiskolájáról, hajdani oktatókról, szászrégeni híres művészekről. Írt szép recenziót Zágonyi Szabó Lili festőművészről, valamint az európai hírű Rudolf Wagner de Régeny zeneszerző-operaiszervezőjéről. Ez az írás ihette meg e sorok íróját, hogy 1998-ban iskolánk fennállásának 40. évfordulójára elkészítse

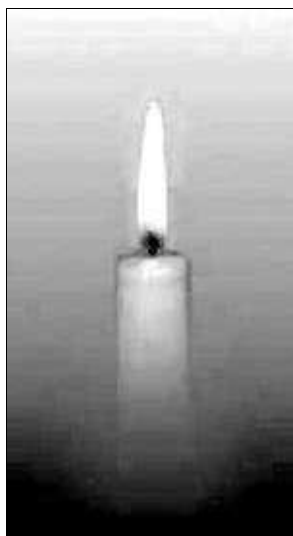
Rudolf Wagner de Régeny bronz domborművét, mely intézményünk falát díszíti. Az avatásokról Iringónak a zeneszerzőről szóló írása méltatta az alkotót.

1998-at írtunk, nyolc esztendő múlt el az úgynevezett forradalmi megmozdulás óta. Kollégánknak nem szeretett politizálni, de 1990-ben a szászrégeni megmozdulások a családját is gyűrűbe fogták. Szászrégen fásult, álomból ébredező magyarsága, az RMDSZ és a magyar tanügyi káderek vezetésével, néma gyertyás tüntetést rendezett egy újból felállítandó önálló magyar nyelvű iskoláért. A többségi nemzet ultranacionalista vezetői megfélemlítést keltő ellen-tüntetésén ordítózó, rendezetlen magyargyűlölők nagy csoportjai utcáról utcára járták be a várost. Estére a Sárkány-házat is körül fogták, ablakait megdobálták, és az ország azonnali elhagyását követelték. És Iringóék mindezek ellenére a helyükön maradtak, még évekig oktattak, a nyugdíjazásukig, és még azon túl is, hisz szakemberhiánnyal küzdöttünk. Helytállásuk példaértékű.

A gyásznép némán kísérte a koporsót a megnyitott sírhelyig. A rögek súlyos, de tompa dobbanásai a Sors szimfónia kezdőakkordjait játszották, elhalkuló rezonanciájuk jelezte: a földi élet itt véget ért, nincs tovább... bevégeztetett. Nyugodjék békében.

Őszi verőfényben pompázott a temető, testet-lelket borzongató, hűvös idő járta.

Péntek volt, október 28.

Az '56-os forradalom és szabadságharc régeni visszhangja (3.)

Kései köszönet – '56-os történet

Egy régi történetet szeretnék elmesélni azért, hogy emléket állítsak végképp elkésztet köszönetként egy akkori „elvtársnak” – aki ember tudott maradni olyan időkben, mikor ezt nagyon kevesen merték megtenni. 1956 tavaszán már éreztük, hogy valami megmozdult, valami változás vette kezdetét. Az egyetemi könyvtárban hozzájuthattunk magyarországi folyóiratokhoz, szívesen olvastuk az Élet és Tudományt, élvezettel böngésztek az irodalmi folyóiratokat. Azon a tavaszon lélegzetelállító cikkek kezdtek megjelenni. Emlékszem most is egyre, talán az volt a címe: Ki ismeri Kucsera elvtársat? – ez csontig maró szatíra volt, a Szovjetuniót istenítő, a felettesei parancsát szolgálisan teljesítő pártfunkcionáriust gúnyolta ki. Több ehhez hasonló tartalmú cikk jelent meg, már akkor éreztük, hogy valaminek történnie kell.

Ősszel politikai téren érezhető feszültségben kezdődött meg a tanév. Ebbe a vihar előtti csendbe október 23-án hasított a hír: Pesten kitört a forradalom. Úgy éreztük, forr körülöttünk a levegő, gondolatban mindnyájan azonnal szívvel-lélekkel a magyarországi fiatalok mellé álltunk. Reméltük, hogy ez a forradalom nem fog megállni a határnál, máris úgy éreztük, hogy mázsányi súly alól szabadulunk fel. Elképzeltük, hogy milyen más lesz az életünk, mehetünk külföldre, olvashatjuk a nyugati újságokat, könyveket, kinnyilik előttünk a világ, szabad emberként éljük le az életünket.

Reményeinket táplálták bizonyos apró jelek is: az internátusban évek óta hiába kért gázrezsó és vilanyvasaló egyik reggelre valósággá vált. A menza is érezhetően javult, nemegyszer harmadik fogás is volt az ebédnél, vacsora után hol tejbegrízt, hol tejberizst kaptunk még, finom lekvárt – ó, milyen kevés kellett ahhoz, hogy higgyünk a szebb jövőben!

Úgy emlékszem, hogy egy vagy két nagygyűlést is tartottunk az orvostanhallgatókkal, ahol a szervezők felolvasták a követeléseinket, a pesti ifjúsághoz hasonlóan. Aztán szabadidejében mindenki igyekezett egy rádió mellett kikötni és késő éjszakáig hallgatni Budapest I. vagy a Szabad Európa Rádió híreit. Nekünk október 20-án volt az esküvőnk, de életünknek ez a rég várt eseménye akkor egészen eltörpült a forradalom hírei mellett.

Az első sikerek örömmámora mellett azért már kezdtük észrevenni, hogy a Szabad Európa Rádióban többször megígért nyugati segítség késik, kezdett belopakodni a félelem, a rettegés a gondolatainkba. Mi lesz, ha leverik a forradalmat?

Aztán megtörtént, amit már mindannyian elkerül-

hetetlennek éreztünk: beindult a szovjet elnyomó gépezet. A szívünk együtt vérzett a magyarországi testvéreinkkel, sírva hallgattuk Nagy Imre valóságos segélykiáltásait a rádióban, majd a rengeteg menekülő magyar üzeneteit haza, a hozzátartozók megnyugtására. Úgy éreztük, hogy a szovjet tankok nemcsak Budapest utcáin dübörögtek végig, hanem a mi jobb életbe vetett reményeinket is összezúzták.

Következett nemcsak a forradalom, de az eszméinek is a sárba tiprása. Egyre több gyalázkodó cikk jelent meg, meghatározták, hogy nem forradalom, hanem ellenforradalom volt, a pesti fiatalok rablógyilkos gazemberek, kulákok, régi kizsákmányoló horthysta-fasiszta tisztak voltak a felbujtók. A párt itt is támadásba lendült, de még most se merték nagygyűlésre összehívni a diákságot, hanem az orvostanhallgatóknak külön csoportonként, nálunk, a gyógyszerészetin egy-egy évfolyamnak tartottak gyűlést. Minket is egyik délutánra összehívtak gyűlésre a botanikagyakorlóba; összesen 24-en voltunk negyedévesek. Egy nálunk kb. 10 évvel idősebb „elvtárs” jött a párttól, és azonnal elkezdte mondani a már ismert szöveget. Rövid ideig csendben hallgattunk, de mikor bizonygatta, hogy ellenforradalom volt, bennünk észrevehetően percről percre nőtt a feszültség; mikor Tóth Ilonkát gyilkosnak nevezte, az egyik évfolyamtársnóm nem bírta tovább türtöztetni magát, felugrott és azt kiáltotta: „hazudik, hazudik”. A következő pillanatban már mindannyian állva kiáltottuk, kórusban vele: – Hazudik, hazudik, takarodjon! Ez a lelkiállapotunkból következő ösztönös reakció volt. Az „elvtárs” először megdöbbenve nézett ránk, majd még pár percig próbált szóhoz jutni, de mikor látta, hogy egyre fenyegetőbben kiabálunk, sietve elhagyta a termet. Akkor láttuk, hogy sántít, valószínűleg veleszületett csípőficama volt. Az, hogy egy mozgássérültet futamítottunk meg, mi, huszoneves erős fiatalok, némileg keserű szájíz adott a diadalunknak, mégis úgy éreztük, hogy a vérbe fojtott forradalom egy icipici csatáját, utólag bár, de megnyertük.

Akkor csak sejtettük, de ma már, akik még élünk, azt hiszem, mindnyájan tudjuk, hogy azokban a napokban életünk leglángolóbb, legtisztább, legnemesebb érzelmekkel teli időszakát éltük meg. Pár nap múlva kezdett lohadni diadalérzetünk, és lassanként a félelem, a fenyegetettség érzése vette át a helyét. Kezdtünk ráébredni, hogy ennek az esetnek nagyon komoly következményei lehetnek. Teltek a napok, nem történt semmi, de rajtunk valóságos rettegés lett

úrrá. Aztán ahogy teltek a hónapok, kissé megnyugodtunk, de azért a félelem velünk élt még ötödéves korunkban is.

Suttogó hírek terjedtek a diákság körében, kicsapták a gyűlések szervezőit, talán le is tartóztatták őket. Ellenőrizhetetlen hírek terjengtek arról, hogy Kolozsváron többen börtönbe kerültek. Évekig féltünk, hogy egyszer sorra kerülünk mi is, nem beszélünk róla, de mindenki arra gondolt, kettétörhet még a pályája, kárba megy annyi év munkája, még börtönbe is kerülhet. Később, még fiatalon elkönnyveltük magunkban, hogy a mi „elvtársunk” szégyellte, hogy megfutamítottuk, és ezért nem jelentette az esetet feljebbvalóinak.

Sok év kellett elteljen ahhoz, hogy megértsem, nem lehetett a szégyen az oka annak, hogy hallgatott. Neki már akkor biztosan családja volt, gyermekei, túl

nagy kockázatot vállalt hallgatásával. Vásárhely akkor még kisvárosnak számított, szinte mindenki ismert mindenkit, tudhatta, hogy mind a 24-en elmondjuk a barátainknak, barátnőinknek, a szüleinknek, azok a rokonoknak, ismerősöknek. Nagyon valószínű volt, hogy ki is tudódik, ami történt, s ez számára is komoly következményekkel járt volna, amiért elhallgatta.

Szeretném hinni, hogy azért vállalta a kockázatot, mert szíve mélyén ő is érezte, hogy igazunk van, de ez nem valószínű, inkább az lehetett az ok, hogy nem akarta tönkretenni 24 fiatal életét. Akár ez, akár más volt az indítéka, én most, több mint fél évszázad távlatából fejet hajtok előtte igaz emberségéért.

TÖRÖK ILDIKÓ
(Szászrégen)

A fiú hangja

December eleje volt, péntek, egy kicsit a déli harangszó után, amikor kék Renault fékezett az útbal oldalán, és egy hátizsákos fiú mellett megállt. A bozontos szakállú vezető intett a fiúnak, szólt is hozzá az ereszkedő ablakon keresztül, azt mondta, hogy gyere, hazaviszlek. Jól ismerték egymást a faluból. Hát akkor mi lesz, ha nagy lesz? – kérdezte az autós, miután indított, és megtettek már néhány száz métert. A fiú kedvetlen volt, mondhatni megkeseredett, olyan, mint egy törött almafaág, amelyet jég tördelt úgy, hogy esélye sem volt a védekezésre. Nem válaszolt.

Az iskolából, a nyolcosztályosból andalgott hazafelé. Osztályfőnöke aznap is magához kérte. Aznap is felhívta a figyelmét arra, hogy igazán nincs tovább, döntenie kell, milyen pályát választ. Ismételten tanácsolta neki, szinte követelte tőle, hogy jól gondolja meg, és olyan pályát válasszon, ahol majd az érvényesüléshez nem feltétlen feltétel a könnyen hallható, hangos beszéd. Hozzátette, hogy amikor dönt, ne hagyja figyelmen kívül, hogy a saját hangszálai könnyen hallható, érthető beszédre képtelenek, és azok is maradnak. Ezért bandukolt az út szélén, ezért kesergett még az autóban is.

A ház, ahol kiszállt a fiú az autóból, egyszerű parasztház volt. Szürke nagykapuja csukva, zárva. Kiskapuja tárva, nyitva. Öreg meggyfa didergett a ház előtt, az utolsó leveleit is szélnek eresztette. Odabent az udvaron gazdag farakás, a téli tüzelő. A fiú belépett, be a jancsikályhás szobába, ahol úgy megfázott egyszer nagyon kicsi korában, hogy hónapokig az orvosok vendége volt. Mondják, hogy akkor ragadtak össze a hangszálai annyira, hogy azóta se engednek át könnyen hallható, könnyen felfogható hangokat. Piri néni azonban, aki

mindenkiről mindent hajszálpontosan tudott abban a faluban, mást mond. Azt mondja, hogy nem megfázás a fiú baja, hanem nyuvasztgatás, amelyet az édesanyja követett el vele születésekor.

A szobába lépett hát, levette zsákját a hátáról, s a helyére állította. Átöltözött. Kezet mosott. Megebédelt, akkor is egyedül, mert az apja meg a nevelőanyja estére szokott hazaérkezni a munkából minden nap. Ebéd után csak ült és ült az asztalnál. Töprengett sokáig és mélyen, már-már úgy, mintha nem is ezen a világon lett volna. Ő, azok a hangszálak, azok a hangszálak! Beszélgettek róla a családban, már hogy is ne beszélgettek volna! Főleg az édesapjával tették-vették a dolgot. Osztottak, szoroztak, ahogy mondani szokás, amiből az jött ki, hogy válaszd, fiam, azt, amit jónak látsz, azonban magadra hallgass, ne másra. – Az osztályfőnökre se? – tette fel a fiú a kérdést. – Hiszen jóindulattal figyelmeztet. Szeretettel tanácsolja nekem, hogy legyen belőlem ács, asztalos, festő, kőműves, mert ezek bármelyike jobban, többet keres, mint egy tanár vagy orvos, és mert munka közben szinte semmit se kell beszélniük ezeknek a mesterembereknek. De hát melyiket válasszam, apa, mikor se ide, se oda nem húz semmi sem?

December eleje volt, vasárnap, jóval a szentmise előtt. A fiú felkelt, megfürdött, ünneplőbe öltözött, majd a templomba indult. Amikor odaért, gyertyákat gyújtott, s tette még, amit megtehetett. Aztán, ha már nem volt tennivaló, felugrott a karzatra. Odaült a harmóniumhoz, és megszólaltatta. Hétköznapokon is be-bekérezkedett a templomba, s ha ott ülhetett a harmónium előtt, s ha templomi énekeket játszhatott, hej, akkor olyan boldog volt, hogy megállt körülötte az idő.

Aznap is ministrált. Olvasmányt olvasott fel. A hangja erőtlen volt, de az a sajátja volt. Maga maga hallotta, mit olvas, a hívek pedig figyelték. Kicsit pirult, ám együtt imádkozott, együtt énekelt a templommal.

December eleje volt, hétfő, jóval a hajnali harangszó után, de még az iskolai becsengetés előtt, amikor kék Renault fékezett, és egy ugrabugráló, hátizsákos legény mellett állt meg az út szélén. A szakállas vezető intett a legénynek, szólt is hozzá az ereszkedő

ablakon át, gyere, ülj fel, elviszlek az iskoláig, ezt mondta. Ismerték egymást a faluból. – No, a mai nappal új hetet kezdünk – mondta a vezető, de akkor már az iskola kapujában voltak. Ott a fiú megköszönte a kocsikáztatást. Azt mondta, hogy ha majd jobban megnövök, meghálálom, tanár úr. Futott, mert sietett osztályfőnöki órára. Odabent ezt írta pályaválasztási lapjára: kántor leszek, és hittel hiszem, hogy a Jóisten segít majd a hangomon.

RÉTHI ISTVÁN

Boldog születésnapot, Pista bácsi!

Kissé megkésve, de – ahogy mondani szokás – annál nagyobb szeretettel köszöntjük születésnapja alkalmával

a 96 esztendőes **Sepsi Istvánt**, mindannyiunk Pista bácsiját.

Szaladnak az évek születésünk óta.

Peregnek a percek, mint a homokóra.

Évek száma csak szalad.

Szívében az ember fiatal marad.

*Születésnapodon – kissé megkésve –
köszöntünk mi téged.*

Isten vezérelje mindig a te élted.

Légy egészséges, boldog egész életedben.

Élj nagyon sokáig igaz szeretetben.

*A Radnótfújai Református Egyházközség gyülekezete,
a Szászrégen és Vidéke szerkesztősége, szeretteid, barátaid*

Művelődési események

Máskor légy Te is ott!!!

*Szépanyám szötte, dédanyám varrta és hímezte
Könyvbemutató a DIO Házban*

A Kemény János Művelődési Társaság régi mulasztást pótolta november 18-án, amikor a DIO Házban bemutatta a szászrégeni származású néprajzkutató, szakíró, szakoktató, **Kissné Portik Irénke** székesly népviseletről szóló könyvét. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen sokan lesznek, hiszen a néprajz mint kutatási terület, úgy véltem, csak egy szűkebb réteget érdekel. A Társaság állandó tagjain kívül ott voltak a magyartanárok, tanítók, akik többször hallgatták Irénke előadásait Gyergyóban, volt tanárai és osztálytársai, akik nagyra becsülik hasznos, sokoldalú néprajzi tevékenységét, büszkéek rá, s jelenlétükkel azt is igazolták, hogy szeretik szerény, de erős, határozott lényét.

A *Szépanyám szötte, dédanyám varrta, hímezte* című kötetet 2015-ben adta ki a csíkszeredai Hargita Kiadóhivatal, amelynek fiatal igazgatója, Lövetei

Irénke néni és Bőjte Lidia

Lázár László röviden bemutatta a könyvet, Sarány István méltatását idézve. Portik Irénke vetítéssel

egybekötött érdekes, színes, ugyanakkor tudományos hitelességgel dokumentált előadásából megtudtuk, hogy a ruha nemcsak öltöztet, hanem véd a bajtól és számtalan információt hordoz viselője életkoráról, társadalmi és családi helyzetéről. Olyan információkat közöl a népviselet, amelyeknek lassan-lassan elfelejtettük a megfejtési kódját.

Kissné Portik Irén könyvéből kiderül, hogy népviseletünk, szótteseink, varrottasaink, hímzéseink egy ősi kultúra üzenetét hordozzák, egy olyan kultúráét, amely kölcsönhatásban volt az ázsiai sztyeppék és az európai népek kultúrájával egyaránt. A könyv alcíme hangsúlyozza, hogy nemcsak a népviselet elemzése, bemutatása volt a cél, hanem az újraalkalmazás lehetőségének felmutatása is. Sokoldalú, érdekes, mérhetetlen tudást feldolgozó olvasmány ez a könyv. A szászrégeniek ezt észre is vették, és sikerét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Irénkének hosszú ideig kellett dedikálnia az előadás után.

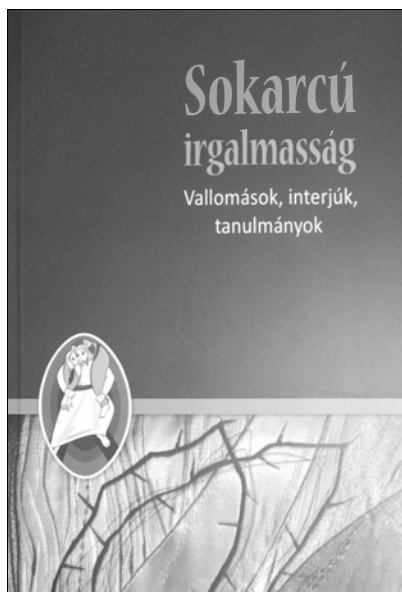
A könyvbemutatót színezte, még élvezetesebbé tette Kilyén Ilka színművésznőnek az előadáshoz nagyon illő, vidám, szép műsora. A résztvevők még sokáig maradtak, beszélgettek vendégeinkkel. Látszott, hogy megelégedve, élményekben gazdagon mentek haza az estről. Az utólagos visszajelzések nagyon pozitívak, úgyhogy Portik Irénkét a jövő évben is visszavárjuk újabb előadással.

BÖJTE LÍDIA

Kisgrafikai kiállítás Magyarrrégenben

November 15-én a magyarrrégeni református templom tanácstermében került sor ifj. Jorga Ferenc kisgrafikai kiállítás-megnyitójára. A művészt és munkásságát Baróthi Ádám szobrászművész méltatta.

Könyvbemutató a szászrégeni városi könyvtárban

November 18-án könyvbemutatónak adott otthont a szászrégeni városi könyvtár. A könyvbemutatók megismerhették a *Sokarcú irgalmasság – vallomások, interjúk, tanulmányok* című könyvet. Jelen volt Bereczki Silvia, a könyv szerkesztője, Szócs Csaba, a kolozsvári Verbum kiadó igazgatója, valamint Bara

László plébános, Csog Ildikó pszichológus, Csog Árpád kémikus és Ludescher László, a Caritas ágazati igazgatója. A házigazda szerepét Kiss-Miki Melinda töltötte be.

Nótaest – Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország

November 27-én nótaest volt a szászrégeni Eugen Nicoară művelődési ház nagytermében. Fellépett Vadász Károly cimbalmóművész és zenekara, valamint Kolostyák Gyula aranykoszorús magyar nótá-énekes. A műsorban magyar nóták, csárdások, népdalok, operettrészletek és katonadalok szerepeltek.

Ezúton is köszönetet mondunk a Kárpát-medencében Élő Magyarokért Közhasznú Alapítvány elnök igazgatójának, Földes Istvánnak, hogy „elhozta” városunkba az előadást. Reményünket fejezzük ki, hogy hasonló rendezvényekkel még meglepik közösségünket.

II. Tánc a táncban néptáncfalalkozó

December 15-én a szászrégeni Eugen Nicoară művelődési ház, a Humana Regun Egyesület és Simon Szabolcs táncoktató szervezésében került sor a II. Tánc a táncban néptáncfalalkozóra. Közel 200 gyerek ropta a táncot a nagyterem színpadán. Fellépett a Petru Maior Iskolaközpont apró, kicsi, közép- és nagy néptáncsoportja, melyeket 0–VIII. osztályosok alkotnak. Az Al. Ceuşianu Általános Iskolát a Gyöngyharomat apró, kicsi, közép-, nagy néptáncsoportja képviselte. Kisfülpösről a Verőfény kicsi, közép- és nagy táncsoportja volt jelen. Üvegcsúrt a Csalogány kicsi, közép-, nagy és a román táncsoportja képviselte. A Florea Bogdan Általános Iskolából a Gyöngyvirág néptáncsoport (oktató Nagy Lehel Levente, a Maros

Művészegyüttes táncosa), Marosvásárhelyről az orvosi egyetem néptáncsoportja (ötödévesek) jött el a rendezvényre.

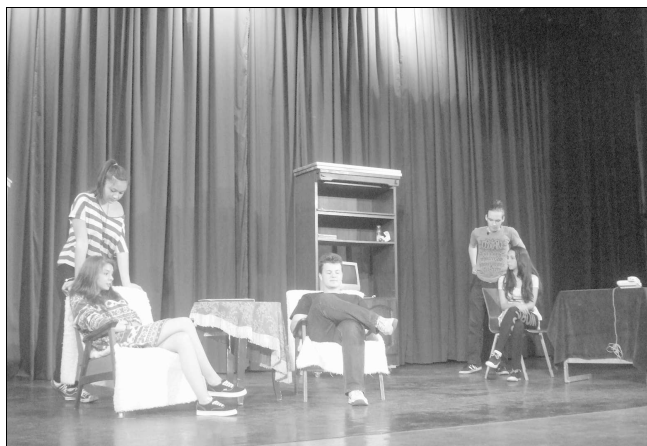
A csoportok repertoárja igen változatos volt. Népi játékok, népdal-összeállítások, szászcigányi cigány tánc, magyarpalatkai táncok, vajdaszentiványi táncrend, széki táncok, mezőmadarasi táncok, Maros menti román táncok és felcsíki táncok szerepeltek a programban. A rendezvény szeretetfogadással zárult. Támogatók voltak: Szászrégen önkormányzata, a

Támogatók:

Communitas Alapítvány és az RMDSZ, valamint a Humana Regun Egyesület.

VIII. Kemény János Műkedvelő Színjátszók Szászrégeni Találkozója

A Kemény János Társulat ifj. csoportja

December 17-én a szászrégeni Eugen Nicoară művelődési ház és a Humana Regun Egyesület szervezésében VIII. alkalommal került sor a Kemény János Műkedvelő Színjátszók Szászrégeni Találkozójára. A rendezvényre meghívást kapott a kovásznai Pódium színjátszó csoport, az erdőszentgyörgyi Bodor Péter Színkör, a gyergyószentmiklósi Szín-kron csoport és a Fábíán Ferenc Társulat. Szászrégent az Eugen Nicoară művelődési ház keretében tevékenykedő Mini Csim-Bumm, a Csim-Bumm Ifjúsági és Gyermekszínház, a Népszínház Kemény János Társulatának ifjúsági csoportja és a Petru Maior Műszaki Középiskola Rosszcsontok csoportja képviselte. Mesejátékokat, sulikomédiákat, Horváth Péter-drámát és Rejtő Jenő-bohózatokat adtak elő.

A rendezvény szeretetfogadással zárult. Támogatók: Szászrégen önkormányzata, a Communitas Alapítvány és az RMDSZ, a Humana Regun Egyesület és a művelődési ház.

BŐJTE LÍDIA – FÁBIÁN ANDRÁS

Támogatók:

Szászrégen önkormányzata

Humorzsák - egy zsák humor

Két rendőr elmegy az erdőbe, hogy karácsonyfát vágjanak maguknak. A térdig érő hóban gázolva órák hosszat keresik a megfelelő fenyőfát, de nem találják. A nap lenyugszik, feltámad a jeges szél, a távolban felvonyít valami állat.

Az egyik rendőr odafordul a másikhoz:

– Na, ebből nekem elegendem van! A legközelebbi fát kivágjuk, akár fel van díszítve, akár nincs!

A skót kisfiú megkérdezi az apjától:

– Apa, mi lesz karácsonykor a fa alatt?

– Parketta, kisfiam.

Két rendőr beszélget:

– Tudod, hogy idén a Szilveszter péntekre esik?

Erre a másik:

– Remélem nem 13-ára.

A szilveszteri buli már javában tart, pia, tánc, mi egymás.

Egy srác odamegy egy már jó ideje ücsörgő lányhoz:

– Veled nem táncol senki?

– Nem.

– Akkor feltennéd a virslit főni?

Szilveszterkor két barát nő találkozik.

– Milyen gyönyörű ruha van rajtad, drágám! – mondja az egyik.

– Tetszik?

– De még mennyire! Ezt egyébként már tavaly is mondtam.

Két barát beszélget újév után:

– A csajom egy kis házban a hegyek közt, kettesben akart szilveszterezni, én viszont bulizni akartam. Hatalmasat buliztam, jó zene, társaság, pia meg minden! Te hol szilvesztereztél?

– Egy kis házban a hegyek közt...

Egy roma szilveszter éjjelén valutával üzérkedik a Nyugatnál, és észreveszi ezt két rendőr.

– Valutázunk, valutázunk?

– Nem csináltam én semmit, drága főtörzs úr, csak szolmizáltam.

– Aha, és mit szolmizáltál?

– Do-lá-re-la-dó.

Szilveszter éjszakáján egy savanyú arcú, rosszkedvű fickó ügyeleg az utcán. Egyszer csak megakad a szeme egy falfirkán, mely így szól „Ki nem szereti a bort, a dalt, a nőt, nem érdemel boldog új esztendőt!”

A pasas fanyar ábrázattal olvasza a rigmust, majd elővesz egy ceruzát, és a következőket írja alá:

„Innád savanyú boromat, Élnéd nőmmel a sorsomat, Anyósom tanítana a dalra, Nem írnál ilyet a falra, Te marha!”

Január 1., korán reggel:

– Mit csinálsz, szomszéd?

– Havat hányok.

– Úristen, te mit ittál?!

A szilveszteri kismalac puszilja az orrodát, és hozzon az új esztendőben szerencsét sokat!

**ÖSSZEÁLLÍTOTTA:
FÁBIÁN GIZELLA**

**SZÁSZRÉGEN és
VIDÉKE**

Kiadja a SZÁSZRÉGENI
KOLPING CSALÁDI
TÁRSULÁS
ISSN 1454-6183

Alapító tagok: Adorjáni László, Csernátoni József, Demeter József, Pakó Benedek, Márk Endre +

Újságtanács: Bözödi Sándor, Csernátoni József, Fábíán András György, Nagy F. Atilla, dr. Zsigmond Zsolt.

Főszerkesztő: Fábíán András György

Szerkesztőbizottsági tagok: Balla Árpád, Kiss-Miki Melinda, Nagy F. Atilla, Nemes Árpád, Szabó Antal, Székely Rozália.

Weboldal: Madaras Péter

A műszaki szerkesztést és a nyomdai előkészítést az **IMPRESS KIADÓ** végezte.

Készült a marosvásárhelyi I. I. MUREȘAN ȘOMFĂLEAN ANDREI DORIN nyomdában.

A névvel és névjeggyel ellátott írásokért szerzőik felelnek.

Internet: www.regen-videke.home.ro

E-mail: madaraspeter@yahoo.com fandras59@yahoo.com

Támogatók: RMDSZ és Communitas Alapítvány, Országos RMDSZ.

Ára: 3 lej